

Arrest

nr. 196 083 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tajiek van origine te zijn. U behoort tot de Soennitische streek van de islam. U bent geboren op X in het dorp Chahar Bolak in de provincie Balkh. Rond de leeftijd van 5 jaar verhuisde u met uw familie naar de stad Mazar-e-Sharif. Uw vader werkte er voor de overheid en was lid van een politieke partij. Na de val van president Najibullah kreeg uw vader hierdoor problemen met de mujahedin. Hierdoor ontvluchtten jullie Afghanistan en vestigden jullie zich in de stad Teheran in Iran, waar u woonde tot 2012. Omwille van discriminatie en de

algemene moeilijke situatie voor Afghaanse vluchtelingen in Iran besloot u het land te verlaten. In de herfst van 2012 verliet u Iran. Tijdens de oversteek per boot van Turkije naar Griekenland verdronken uw vrouw en kinderen. U leefde daarna nog 2 à 3 jaar in Griekenland, maar vroeg daar geen asiel aan. Op 30 september 2014 kwam u aan in België, waar u op 2 oktober 2014 asiel aanvraagde. Aangezien u zich niet kwam aanmelden voor uw gehoor op de DVZ op 14 november 2014 werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag. Op 25 maart 2015 hebt u asiel aangevraagd in Frankrijk. U kwam na enkele dagen echter terug naar België. Op 28 juli 2015 vroeg u voor een tweede keer asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u op 15 december 2016 volgende originele documenten voor: uw militair paspoort, de Belgische identiteitskaart van uw broer A. R. (O.V. X), foto's van uw vrouw en kinderen, uw Iraanse verblijfsvergunning, de Iraanse verblijfsvergunning van uw vader, de Iraanse verblijfsvergunning van uw moeder en een oude lidkaart van uw vader van een politieke partij in Afghanistan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Het blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan en uw verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u inconsistente verklaringen aflegt over de redenen waarom u na het indienen van uw eerste asielaanvraag in België naar Frankrijk vertrok. Zo vertelde u niet de waarheid op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wanneer u er dd. 24 augustus 2015 verklaarde België nooit verlaten te hebben. Nochtans had de DVZ van de Franse autoriteiten vernomen dat u op 25 maart 2015 asiel had aangevraagd in Frankrijk. Daarnaast legt u bevreemdende en vage verklaringen af over waarom u juist in Frankrijk asiel gaan aanvragen was onder een andere identiteit. Wanneer u de vraag wordt gesteld waarom u asiel hebt aangevraagd in Frankrijk onder een andere identiteit, verklaart u dat een man A. u geld en kleren beloofde te geven. Deze man zou u ook gevraagd hebben asiel aan te vragen onder een andere naam en identiteit. U werd hierna gewezen op het bevreemdende karakter van deze verklaring, waarop u antwoordt dat deze persoon u dit zei en u ook zei wat u moest vertellen aangezien u Frankrijk niet goed kende. Wanneer u wordt gevraagd welk antwoord u kreeg van de Franse asielinstanties verklaart u eerst vaagweg dat u het niet weet omdat u hen niet verstond aangezien ze Frans spraken. Er kan echter aangenomen worden dat er een tolk aanwezig was bij uw asielaanvraag en u werd hier dan ook mee geconfronteerd. Als reactie hierop geeft u toe dat er een vertaler aanwezig was, maar u beweert dat deze u niets vertelde. U werd nogmaals gevraagd welk antwoord u kreeg van de Franse instanties, maar u blijft bij uw verklaring dat zij u niets zeiden (CGVS, p.6-7). Dit is duidelijk tegenstrijdig met uw verklaring op de DVZ, waar u beweert 3 à 4 dagen in Frankrijk te hebben verbleven (DVZ Dublin-gehoor 24/08/2015, p.2). Bovendien kan of wil u

geen antwoord geven op de vraag hoelang u al terug in België was, toen u uw tweede asielaanvraag indiende (CGVS, p.7-8). U werd er dan ook op gewezen dat uw verklaringen in verband met uw asielaanvraag in Frankrijk onder een andere identiteit bevreemdend zijn en dat het lijkt alsof u hieromtrent zaken probeert te verbergen. U werd aangespoord om tijdens de rest van het interview de waarheid te vertellen (CGVS, p.8). Zoals hieronder geargumenteed deed u dit echter niet.

Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal werd ook opgemerkt dat u regelmatig vragen herhaalde en ontweek. Dit doet vermoeden dat u op deze manier het interview probeerde te rekken. U werd de vraag gesteld dit niet meer te doen aangezien u een plicht tot medewerking hebt. Als reactie hierop verklaart u het interview niet te willen rekken. U verklaart het interview op dat moment al te willen stopzetten indien de ambtenaar dit zou wensen en presenteert een aantal documenten (CGVS, p.22).

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u weinig overtuigende tot zelfs bedrieglijke verklaringen aflegt in verband met uw identiteit en profiel. Hierdoor geeft u het Commissariaat-generaal geen zicht op uw werkelijke identiteit en afkomst.

Zo verklaart u aanvankelijk in België H. G. S. te heten (Verklaring DVZ 28/10/2014, p.4 vraag 1). Wanneer u vervolgens in Frankrijk asiel aanvraagt verklaart u daar A. G. S. te heten (DVZ Dublingehoor 24/08/2015, p.2). Bij uw tweede asielaanvraag in België verklaart u uiteindelijk ook A. G. S. te heten. U werd dan ook gevraagd waarom u op de DVZ de naam G. S. H. had opgegeven. Hierop antwoordt u dat dit komt omdat u houdt van uw vrouw die u verloren hebt en dat u daarom haar familienaam, H., overnam (CGVS, p.4). Nochtans verklaart u in 2014 dat de familienaam van uw partner Se. was (Verklaring DVZ 28/10/2014, p.6 vraag 15b). U werd hier dan ook met geconfronteerd op het Commissariaat-generaal. Hierop antwoordt u dat het niet Se. was, gevolgd door een weinig zeggende "ik weet het niet". U werd dan ook gevraagd waarom u dit in 2014 had verklaard. Hierop antwoordt u dat u dat niet zei en u suggereert dat de vertaler een fout maakte. Dit is echter onwaarschijnlijk en u werd hier dan ook met geconfronteerd. Daarop kan u enkel nog antwoorden met "ik weet het niet". Het feit dat u geen aannemelijke uitleg hebt voor de verschillende namen die u gebruikt zorgt ervoor dat het CGVS geen zicht krijgt op uw reële identiteit.

Er moet ook opgemerkt worden dat u bij uw eerste asielaanvraag geen melding maakt van familieleden woonachtig in België (Verklaring DVZ 28/10/2014, p.9 vraag 20). Bij uw tweede asielaanvraag vermeldt u opeens dat u in België een broer hebt met de Belgische nationaliteit, genaamd A. R.. U vermeldt er bij dat u deze broer bij uw eerste asielaanvraag niet had vermeld (DVZ Vragenlijst 11/03/2016, vraag 7). Dat u deze broer niet vermeldt bij uw eerste asielaanvraag plaats ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van uw beweerde familieband en identiteit, zeker aangezien u sinds die periode van naam bent veranderd.

Tevens maakte u uw profiel van alleenstaande man waarvan zijn vrouw en kinderen stierven bij de overtocht van Turkije naar Griekenland niet aannemelijk. Zo verklaart u in 2016 op het Commissariaat-generaal dat uw vrouw en kinderen verdronken toen jullie samen een rubberboot namen van Turkije naar Griekenland. U vertelt dit op een erg emotionele manier en u huilt en roept zelfs. U verklaart hoe u persoonlijk uw vrouw en zoon zag zinken onder het water. U verklaart in het ziekenhuis in Griekenland beseft te hebben dat uw vrouw en kinderen gestorven waren. Het is echter bevreemdend dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. In 2014 had u namelijk niets over de dood van uw vrouw en kinderen vermeld op de DVZ. U vermeldde toen enkel dat u hen was kwijt geraakt in Turkije en dat u ze daarom nog moest zoeken in België. Dit toont dan ook duidelijk aan dat u op dat moment niet kan gedacht hebben dat uw vrouw en kinderen dood waren. Bovendien verklaart u in 2014 dat uw vrouw en kinderen al voor u waren vertrokken met een smokkelaar in een kleine boot. U beweerde toen dus dat jullie niet in dezelfde boot zaten. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd stopt u plots met huilen. U verklaart dat u dit niet zei en dat u op het Commissariaat-generaal de waarheid zegt, hetgeen niet overtuigt. U werd er tevens op gewezen dat uw tegenstrijdige verklaringen over dergelijke zwaarwichtige onderwerpen uw algemene geloofwaardigheid aantasten. Hierop reageert u niet (CGVS, p.19-21). Eerder tijdens het interview had u trouwens al een verspreking gemaakt die op dat moment al een mogelijke aanwijzing kon zijn dat uw verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig waren. Zo verklaart u eerst met uw vrouw en zoon aangekomen te zijn in Griekenland, om zich daarna te excuseren en te verklaren dat jullie samen aankwamen in Turkije (CGVS, p.19).

Er kan daarnaast ook in ernstige mate getwijfeld worden aan uw profiel van ongeschoolde. Zo verklaart u aanvankelijk helemaal geen onderwijs te hebben genoten (CGVS, p.22-23). U verklaart wel dat uw vader universitaire studies heeft gedaan. U werd dan ook gevraagd waarom een persoon die zo hoog

opgeleid is zijn zoon niet naar school zou sturen en hem zelfs helemaal niets van opleiding zou geven. Dan verklaart u plots dat uw vader u wel naar school stuurde, maar dat u geen schooljongen was. U werd dan ook gevraagd waarom u dit niet eerder zei. Hierop antwoordt u vaagweg dat u niet opgeleid bent (CGVS, p.40-41).

Ook in verband met uw werk legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert u aanvankelijk op de DVZ (Verklaring DVZ 28/10/2014, p.4 vraag 12) zowel in Afghanistan als Iran gewerkt te hebben als elektriciens. Op het Commissariaat-generaal verklaart u dan plots in Iran gewerkt te hebben in de logistieke sector en als metselaar. U werd dan ook gevraagd waarom u op de DVZ had verklaard ook in Iran als elektriciens te hebben gewerkt. U beweert als reactie hierop dat aan Afghanen in Iran geen werk als elektriciens wordt gegeven. U verklaart in Iran gewerkt te hebben als transporteur van goederen naar internetwinkels. U zou dit werk gedurende 10 jaar gedaan hebben. Wanneer u wordt gevraagd aan welke winkels u leverde kan u slechts twee namen noemen. Wanneer u daarna wordt gevraagd naar andere winkels moet u al het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.25-27). Het is niet aannemelijk dat u zich niet meer winkels of plaatsen waar u ging leveren zou herinneren indien u dat werk daadwerkelijk 10 jaar zou gedaan hebben. Ook uw verklaringen in verband met uw werk kunnen dus helemaal niet overtuigen.

Het is daarnaast bevreemdend dat u verklaart Tadzjiek te zijn van origine (CGVS, p.9), terwijl uw broer A. R. bij zijn asielaanvraag beweerde te behoren tot de Hazara bevolkingsgroep (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U werd hier dan ook met geconfronteerd op het Commissariaat-generaal. Als reactie hierop kan u enkel stellen dat u het niet weet, dat zijn zaak misschien anders is en dat u het niet kan zeggen (CGVS, p.33).

Bovenstaande vaststellingen zetten hoe dan ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Ten derde dient te worden opgemerkt dat uw kennis van de plaats waar u bent opgegroeid en tot de leeftijd van 21 jaar hebt gewoond, Mazar-e-Sharif, erg beperkt is. Bovendien kunnen de verklaringen die u aflegt over uw dagelijks leven daar al evenmin overtuigen of zijn deze ronduit tegenstrijdig.

Zo beweert u op de DVZ in Mazar-e-Sharif te hebben gewoond in de straat Masjed Safid (Verklaring DVZ 28/10/2014, p.4 vraag 10). Op het CGVS verklaart u plots altijd in de straat Kher Kowa te hebben gewoond wanneer u in Mazar-e-Sharif woonde. U werd op het Commissariaat-generaal dan ook geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. Als reactie hierop legt u eerst uit waar Masjed Safid ligt zonder een verklaring te geven voor bovenstaande inconsistentie. U werd dan ook nogmaals gevraagd waarom u in 2014 had verklaard dat u woonde in die straat. Hierop antwoordt u dat u uw kinderen en vrouw verloren bent en dat u niets meer weet van wat u hebt gezegd toen u hier in België aankwam. U herinnert zich daar niets meer van (CGVS, p.11). Dit is uiteraard niet aannemelijk. U werd daarna gevraagd uit te leggen waar u dan juist woonde in de straat Kher Khowa. U kan hierop enkel vaagweg zeggen dat uw huis dicht bij de weg was. U werd dan ook geconfronteerd met het feit dat u logischerwijze dicht bij een weg woonde indien u in een straat in een stad woonde. U kon echter niet meer preciseren waar u dan juist woonde aan de weg (CGVS, p.11-12). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u zelfs niet kon zeggen in welk land Mazar-e-Sharif ligt, wat helemaal geen steek houdt (CGVS, p.9-10).

U werd ook de vraag gesteld of u nog familie, vrienden of kennissen hebt in Mazar-e-Sharif. Hierop antwoordt u dat er niemand is. U werd dan ook gevraagd waarom u daar niemand meer zou kennen gezien u daar zo lang hebt geleefd. U herhaalt daarna dat u daar inderdaad 20 jaar hebt geleefd en dat jullie daarna zijn weggetrokken. U werd dan ook gevraagd waarom u daar niemand meer zou kennen indien u daar werkelijk gedurende 20 jaar woonde. Opeens verklaart u wel het hoofd van de straat daar te kunnen geven. Dit komt heel ingestudeerd over en u werd dan ook de vraag gesteld waarom u wel het hoofd van de straat zou kennen en geen gewone mensen met wie u daar zo lang leefde. U werd daarna de vraag gesteld welke mensen u er kende in de periode dat u leefde in Mazar-E-Sharif. U verklaart enkel het hoofd van de straat gekend te hebben en mensen die passeerden langs de straat. U werd er dan ook op gewezen dat het onlogisch is dat u enkel deze mensen zou gekend hebben indien u echt 20 jaar lang in Mazar-e-Sharif zou hebben gewoond. Hierop herhaalt u dat u enkel deze mensen kende (CGVS, p.13). Het feit dat u bijna niets kan zeggen over het netwerk dat u had in Mazar-e-Sharif ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit de stad.

Ook over uw leven in Mazar-e-Sharif legt u vage verklaringen af. U werd de vraag gesteld om over uw leven in Mazar-e-Sharif te vertellen en te vertellen wat u deed in uw vrije tijd. U verklaart op feestdagen soms naar liefdadigheidsceremonies te zijn geweest of naar het park. U kan wel maar de naam van één park in Mazar-e-Sharif geven. Wanneer u wordt gevraagd naar andere parken beweert u dat er geen andere parken zijn in Afghanistan. Dergelijke verklaringen ondermijnen sterk de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Mazar-e-Sharif en Afghanistan in het algemeen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er wel degelijk een aantal bekende parken in Mazar-e-Sharif zijn. Dat u hier maar één van zou kunnen opnoemen ondermijnt dan ook sterk uw beweerde herkomst uit de stad. Wanneer u wordt gevraagd wat u nog deed in uw vrije tijd in Mazar-e-Sharif verklaart u vaagweg dat u er niets deed. Dergelijke ondoorleefde verklaringen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit de stad (CGVS, p.30). Er dient opgemerkt te worden dat u verklaart er tot 21-jarige leeftijd te hebben gewoond en dat u hier dan ook logischerwijze meer zou moeten over kunnen vertellen.

Ten vierde dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw leven als Afghaans vluchteling in Iran niet overtuigen en dat uw kennis van de Afghaanse gemeenschap in Iran heel beperkt is.

Zo wist u niet te zeggen in welk jaar u juist gevlucht bent van Afghanistan naar Iran. U kan enkel zeggen dat dit na de val van president Najibullah was. Bovendien legt u ook hierover tegenstrijdige verklaringen af. In 2014 verklaart u op de DVZ vertrokken te zijn naar Iran in het jaar 2002 (komt overeen met de periode 1380/1381 volgens de Afghaanse kalender). Dit is duidelijk tegenstrijdig met uw bewering na de val van president Najibullah naar Iran te zijn gegaan. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt viel de regering van president Najibullah namelijk in het jaar 1992 (Gregoriaanse kalender). U werd op het Commissariaat-generaal dan ook gevraagd waarom u in 2014 op de DVZ had verklaard in het jaar 2002 naar Iran te zijn verhuisd. Hierop kan u enkel antwoorden dat u het niet weet (CGVS, p.14).

U beweert daarnaast in Iran op drie verschillende plaatsen te hebben gewoond. Wanneer hierop wordt doorgevraagd blijkt echter dat u bijna niets kan vertellen over deze plaatsen. Zo verklaart u ten eerste in Shahraki Koraban te hebben gewoond. Wanneer u wordt gevraagd te beschrijven waar u precies woonde moet u echter het antwoord schuldig blijven. Nochtans werd de vraag u op drie verschillende manieren gesteld. Ten tweede verklaart u gewoond te hebben in de buurt of het gehucht Mushuria. Terug kan u niet uitleggen waar u juist woonde in deze buurt. U verklaart dat er veel Afghanen woonden, maar wanneer u wordt gevraagd voorbeelden te geven van Afghaanse mensen die u er goed kende kan u hier niet op antwoorden. Ten derde beweert u gewoond te hebben in plaats genaamd Afsaria. U kan heel kort uitleggen waar u juist woonde in de buurt, maar wanneer u wordt gevraagd naar uw netwerk aldaar legt u terug opmerkelijke verklaringen af. Terug kan u geen voorbeelden geven van Afghaanse mensen die u er kende. Nochtans beweert u dat deze mensen er wel waren. U verklaart vaagweg dat u andere Afghanen zag op de weg en hen passeerde, maar dat jullie elkaar niet zagen. Dat u niets kan vertellen over andere Afghaanse mensen in de plaatsen waar u beweert gewoond te hebben in Iran – terwijl u beweert dat er wel degelijk Afghanen woonden – ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Er mag logischerwijze vanuit gegaan worden dat u als Afghaans vluchteling contact zou gehad hebben binnen de eigen gemeenschap en het feit dat u niets kan vertellen over andere Afghanen in Iran ondermijnt dan ook volledig de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf daar. Ook het feit dat u niet kan beschrijven waar u woonde in Shahraki Koraban en Shahrak Mushuria en maar heel vaag kan beschrijven waar u woonde in Afsaria, ondermijnt verder in ernstige mate uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. (CGVS, p.15-19).

Ook over uw leven in Afsaria in Iran legt u vage en ondoorleefde verklaringen af. U werd de vraag gesteld te vertellen over uw leven in Afsaria in Iran en te vertellen over wat u er deed in uw vrije tijd. Als antwoord hierop verklaart u met een vriend soms naar een plaats gegaan te zijn. U werd dan ook gevraagd welke plaats. Als antwoord hierop verklaart u soms dingen te zijn gaan bezichtigen, zoals een park en een plaats om een picknick te houden. U werd dan ook gevraagd voorbeelden te geven van dergelijke plaatsen die u bezocht in Afsaria. Hierop antwoordt u eerst nogmaals vaagweg dat jullie naar een park op plaats gingen. U werd dan ook nogmaals de vraag gesteld welke plaats of park. Hierop antwoordt u vaagweg het park van Khoraban (de eerste plaats waar u zou gewoond hebben in Iran) of het park van Afsaria (de derde plaats waar u zou gewoond hebben in Iran). U werd dan ook verzocht voorbeelden te geven van parken en andere plaatsen in Afsaria die u bezocht. Hierop antwoordt u dat deze allemaal park van Afsaria werden genoemd. Dit is niet geloofwaardig uiteraard en dit ondermijnt de geloofwaardigheid van het feit dat u in Afsaria in Iran zou hebben gewoond. U werd hier dan ook met

geconfronteerd. Hierop antwoordt u dat u het niet weet. U kan daarna enkel nog de namen geven van twee plaatsen die volgens u buiten Teheran liggen. Aangezien u de vraag werd gesteld plaatsen en parken op te noemen die u bezochte in Afsaria, was dit uiteraard de vraag niet en u werd hier dan ook op gewezen (CGVS, p.30).

U wist bovendien ook niet te zeggen wie nu juist de Afghaanse gemeenschap in Iran vertegenwoordigde waar u woonde. U verklaart niet gezien te hebben of de Afghanen er een vertegenwoordiger hadden. U kende bovendien geen enkele Afghaanse culturele vereniging in Iran en herinnert u geen enkel concreet incident dat in Teheran zou gebeurd zijn toen u er woonde. U kon enkel vaagweg zeggen dat de politie ooit uw neus heeft gebroken. Uiteraard kan u uw neus overal ter wereld gebroken hebben (CGVS, p.44). Bovendien zijn er volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt in de periode dat u in Teheran woonde een aantal belangrijke incidenten gebeurd. In juni 2007 waren er rellen in Teheran nadat de overheid had beslist om de benzine te rantsoeneren. Hierbij werden benzinstations en overheidsbanken in brand gestoken. In juni 2009 kwamen honderdduizenden mensen op straat om te protesteren tegen de verkiezingsuitslagen. De Iraanse ordediensten traden hier heel hardhandig tegen op. Er vielen een aanzienlijk aantal doden en een groot aantal gewonden. In november 2011 werd de Britse ambassade in Teheran bestormd nadat het Verenigd Koninkrijk nieuwe sancties tegen Iran had aangekondigd. In oktober 2012 waren er ook belangrijke protesten nadat de waarde van de Iraanse munteenheid kelderde. Dat u geen enkel belangrijk incident kan geven dat in Teheran gebeurd is in de periode dat u er zou gewoond hebben, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf daar. Samen met bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling op deze manier volledig ondermijnd.

Ten vijfde dient te worden opgemerkt dat u nauwelijks iets kan vertellen over de reden waarom u en uw familie Afghanistan juist ontvlucht hebben. Bovendien legt u hieromtrent weinig overtuigende tot zelfs tegenstrijdige verklaringen af.

Zo dient ten eerste gewezen te worden op het korte, vage en ondoorleefde karakter van uw vrije relaas (CGVS, p.37). U bezorgde het CGVS in verband met uw asielrelaas bovendien een lidkaart van een politieke partij van uw vader. Wanneer u wordt gevraagd hier iets over te vertellen kan u hierover helemaal niets vertellen naast het feit dat uw vader het kreeg tijdens de heerschappij van president Najibullah. Het document, dat dus voor 1992 zou moeten aangemaakt zijn, zag er bovendien splinternieuw uit. U werd hier dan ook met geconfronteerd, waarop u antwoordt dat jullie het goed verzorgden. Het is echter erg onwaarschijnlijk dat er zo weinig slijtage zou zitten op zo een oud document. Over het lidmaatschap van een politieke partij van uw vader kon u bovendien niets vertellen. Telkens wanneer u hiernaar werd gevraagd begon u te praten over het werk van uw vader. U had bovendien geen idee van welke politieke partij uw vader dan wel lid was geweest. Uw vader zou ook gestudeerd hebben aan de universiteit, maar u wist niet welke richting. U wist ook niet te vertellen met welke mujahedin groepering uw vader juist problemen kreeg. U verklaarde vaagweg dat mujahedin mujahedin zijn en als de mensen op de bergen gaan zijn het mujahideen. U legde ook bijzonder vage en ondoorleefde verklaringen af over een moment waarop de mujahideen zouden geprobeerd hebben uw vader te vermoorden. U zou op dat moment persoonlijk thuis aanwezig geweest zijn. Het enige dat u hierover kon zeggen is dat ze hem probeerden mee te nemen en zijn hoofd probeerden af te hakken, maar dat ze dat niet konden doen en dat uw vader daarna bij de regering ging, waarna jullie naar Hairatan gingen. U verklaart ook dat het een horror situatie was en dat iedereen aan het huilen was omdat ze uw vader probeerden te ontvoeren en doden. Wanneer u wordt gevraagd meer te vertellen moet u echter het antwoord schuldig blijven. U werd er dan ook op gewezen dat u hieromtrent weinig kan vertellen en dat u vage verklaringen aflegt. Bovendien werd u erop gewezen dat u toen al 21 jaar was. Als reactie verklaart u alles gezegd te hebben wat u zag. Dergelijke vage en ondoorleefde verklaringen ondermijnen echter volledig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien kwam uw broer A. R. in 2003 asiel aanvragen in België. U bevestigde dit op het CGVS door hem te herkennen op de foto in zijn dossier. Uw broer A. R. beweerde echter pas in 2003 uit Mazar-E-Sharif te zijn gevlucht. Uw broer verklaart daar gevlucht te zijn omdat hij de liefde had bedreven met een meisje zonder getrouwd te zijn, waarna hij problemen kreeg met zijn schoonfamilie. Uw broer vermeldde toen helemaal niets over dat uw familie het land uit zou moeten gevlucht zijn na de val van president Najibullah of dat uw familie in die periode problemen zou gekend hebben. Dit is dan ook duidelijk tegenstrijdig met uw verklaring dat uw familie na de afzetting van president Najibullah zou moeten gevlucht zijn naar Iran. U werd hier dan ook met geconfronteerd op het CGVS. Hierop kan u enkel antwoorden dat u niets te maken hebt met uw broer zijn zaak (CGVS, p.37-43). Toch is dit terug duidelijk tegenstrijdig en ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van zowel uw asielrelaas als uw recente herkomst.

Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat u 2 à 3 jaar in Griekenland hebt verbleven zonder er asiel aan te vragen. Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid dat u een persoonlijke vrees voor vervolging of ernstige schade zou hebben. U werd hier op het Commissariaat-generaal met geconfronteerd. U kon geen enkele valabele reden geven waarom u er geen asiel aanvraagde. U vertelt enkele een vaag verhaal over dat uw schoonbroers naar Griekenland zouden zijn gekomen omdat zij u verantwoordelijk stelden voor de dood van uw vrouw (CGVS, p.21). Dit kan bezwaarlijk als geloofwaardig worden bevonden aangezien u over de dood van uw vrouw en kinderen tegenstrijdige verklaringen aflegt zoals hierboven geargumenteerde.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u bijna niets kan vertellen over uw Iraans verblijfsdocument. U kon enkel zeggen dat dat een blauwe kaart was. U kon niets vertellen over deze verblijfsvergunning en wat het verschil is tussen deze verblijfsvergunning en de andere verblijfsvergunningen in Iran. Bovendien wist u niet te zeggen wanneer u dit Iraans verblijfsdocument bemachtigde en waar in Iran u dit verblijfsdocument verkregen hebt (CGVS, p.35-37). Dit ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de bewijswaarde van dit document en op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de authenticiteit van uw andere documenten. In het kader van uw asielrelaas bezorgde u het Commissariaat-generaal ook een lidkaart van een politieke partij van uw vader. Zoals hierboven geargumenteerde zag het document er nog splinternieuw uit wat terug de geloofwaardigheid van de authenticiteit van dit document volledig onderuit haalt (CGVS, p.38). Het document moet namelijk voor 1992 zijn aangemaakt, namelijk voor de val van de regering van president Najibullah. Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af in verband met uw militair paspoort. Zo beweert u bij uw eerste asielaanvraag dat u dit document bezit, maar dat het zich op dat moment in Afghanistan bevindt (DVZ Vragenlijst 28/10/2014, p.11 vraag 30A). Tijdens uw tweede asielaanvraag verklaart u dat u dit document al bij zich had in 2014 toen u aankwam in België (CGVS, p.5-6). De tegenstrijdige verklaringen die u aflegt in verband met dit document ondermijnen sterk de geloofwaardigheid van de authenticiteit van dit document en de algemene geloofwaardigheid van de authenticiteit van de rest van uw documenten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Mazar-E-Sharif gelegen in de provincie Balkh. Ook uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran kan niet als geloofwaardig worden bevonden. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u in Afghanistan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een

asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. Ook uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling werd niet geloofwaardig bevonden.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 15 december 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p.2-3). U werd tijdens het gehoor geconfronteerd met het feit dat u aan de hand van uw verklaringen geen zicht biedt op waar u hebt verbleven in de jaren voor uw komst naar België en welke problemen u hebt gekend in Afghanistan. U werd er nogmaals op gewezen dat het belangrijk is voor het CGVS om een zicht te krijgen op uw reële situatie, maar dat u dat niet mogelijk maakt. U werd duidelijk gemaakt dat het Commissariaat op deze manier uw nood aan bescherming niet correct kan beoordelen (CGVS, p.43). U besloot hierop niet te reageren.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dus dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3.(c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming

behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, dat de verwerende partij *in casu* flagrant het redelijkheidsbeginsel schendt door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker en dat de motieven in de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen. Na een theoretische uiteenzetting van de betreffende wetsbepalingen en beginselen, poogt verzoeker de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker is daarbij van mening dat hij heeft meegewerkt aan de asielprocedure en dat er wel degelijk meer dan voldoende elementen zijn om vast te stellen dat hij de nodige inspanningen heeft geleverd om zijn nationaliteit en zijn werkelijke verblijfplaatsen voor zijn komst naar België aan te tonen. Verzoeker stelt bovendien dat de verwerende partij haar medewerkingsplicht heeft geschonden door hem slechts één maal op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te horen, met name op 15 december 2016. Verzoeker voert aan dat tijdens dit gehoor al snel duidelijk werd dat hij een zeer kwetsbaar profiel bezit, waartoe hij citeert uit de opmerkingen die de advocaat aan het einde van het gehoor liet optekenen en betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de gelegenheid heeft gegeven om bijkomend te worden gehoord. Verzoeker vervolgt met te stellen dat het feit dat hij tal van documenten heeft neergelegd aantoonde dat hij heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht. Verzoeker wijst in dit verband nog op de medewerkingsplicht die op de asielinstanties rust en citeert ten dien einde uit het arrest *M.m. v. Ierland* en verwijst naar het arrest *M.A. v. Zwitserland*.

Met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten laat hij verstaan dat hij niet alleen Afghaanse documenten heeft neergelegd, doch tevens relevante en verifieerbare Iraanse verblijfsvergunningen. Verzoeker hekelt voorts dat er geen onderzoeksdaden werden verricht om de authenticiteit van de Afghaanse documenten te achterhalen. Hij laakt dat de commissaris-generaal oordeelt dat het feit dat de lidkaart van verzoekers partij er splinternieuw uitzag voldoende is om te besluiten tot het niet-authentiek karakter ervan. Bovendien merkt hij op dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekers militaire paspoort correcte informatie bevat en dus overeenstemt met zijn verklaringen. Gelet op deze redenen besluit verzoeker dat de redenen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de Afghaanse documenten als vals te bestempelen weinig ernstig zijn en een bestuur onwaardig. Wat betreft de door verzoeker neergelegde eigen Iraanse verblijfsvergunning, wijst hij er vooreerst op dat het origineel werd neergelegd. Verzoeker leest evenwel tot zijn verbazing dat de commissaris-generaal oordeelt dat hij weinig kan vertellen over deze Iraanse verblijfsvergunning en bovendien niets over het verschil tussen deze verblijfsvergunning en "andere verblijfsvergunningen in Iran", doch heeft er het gissen naar welke "andere verblijfsvergunningen" hiermee bedoeld worden. Bovendien meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbijgaat aan het feit dat de door hem verstrekte identiteitsinformatie in overeenstemming is met de voorgelegde Iraanse verblijfsvergunning en dat zelfs geheel geen motief is opgenomen omtrent de Iraanse verblijfsvergunningen van verzoekers ouders. Verzoeker betoogt voorts dat de *protection officer* geen nuttige vragen heeft gesteld aangaande de Iraanse verblijfsvergunningen en integendeel erg snel van oordeel was dat verzoeker er niet echt veel kan over vertellen. Hij meent dat bij twijfel het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekwam om contact op te nemen met UNHCR om de authenticiteit van de voorgelegde documenten na te gaan, hetgeen blijkt uit Europese rechtspraak, aldus verzoeker die nog verwijst naar en citeert uit Europese rechtspraak en de desbetreffende wettelijke bepalingen. Aangaande de Iraanse verblijfsdocumenten besluit verzoeker dat de authenticiteit ten onrechte in twijfel wordt getrokken, dat de motivering onvoldoende is en dat er geen onderzoeksdaden werden gesteld, hoewel uit de praktijk van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat zij dergelijke documenten regelmatig voorlegt aan twee vertrouwensadvocaten in Iran, *quod non in casu*.

Verzoeker hekelt voorts dat er geen rekening werd gehouden met zijn (zeer kwetsbaar) profiel, met name dat hij Afghanistan heeft verlaten op een zeer jonge leeftijd, hij ongeletterd is en geen opleiding heeft genoten, hij zich als volwassen man heeft ontwikkeld in een bijna vijandige en niet-stimulerende

omgevingen (Iran), dat hij voornamelijk werkte als arbeider in de bouw, dat hij geconfronteerd werd met het Iraanse vluchtelingenbeleid, dat hij getraumatiseerd is door het incident met betrekking tot zijn vrouw en kinderen, dat het een vaststaand gegeven is dat verzoeker enkele jaren in precare omstandigheden in Griekenland verbleef en dat hij een lange procedure in België kende met als gevolg dat hij dakloos was, in een kerk diende te verblijven en geen materiële hulpverlening ontving. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen al te hoog kennisniveau kon verwachten en zijn verwachtingen diende bij te stellen, wat ertoe zou leiden dat de twijfels omtrent zijn geloofwaardigheid wel weggenomen konden worden. Voorts voert verzoeker aan dat de vragen zelfs op het eerste gezicht niet aangepast lijken aan het profiel van verzoeker en er onvoldoende nuttige vragen werden gesteld omtrent verzoekers lang verblijf. Hij wijst erop dat hoewel hij zich bewust is van het feit dat elk dossier afzonderlijk behandeld dient te worden, een verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuttig kan zijn, hetgeen hij dan ook doet in onderhavig verzoekschrift. Verzoeker leidt hieruit af dat hij onvoldoende werd bevraagd omtrent de zaken die hem aanbelangen, met name de mogelijkheid tot scholing, het leven van zijn kinderen en de activiteiten van zijn vrouw en herhaalt dat een bijkomend gehoor aldus diende te worden georganiseerd.

Hij stelt nog als volgt: *"Na het doornemen van het gehoorverslag, lijkt de protection officer op bepaalde vlakken geenszins objectief. Ten eerste stelt verzoeker vast dat de opmerkingen van zijn raadsman niet volledig zijn opgenomen. Verzoekers raadsman heeft op het einde van het gehoor kritiek geuit ten aanzien van de protection officer, met name dat er geen vragen werden gesteld over de mentale toestand van verzoeker. Deze kritiek is merkwaardig genoeg nergens te vinden, hoewel overige bemerkingen enigszins woord per woord worden vermeld. Meer nog, er is een toevoeging die onmogelijk van verzoekers raadsman kan komen: "Ik vind het dan ook opmerkelijk dat de kandidaat daar dan ook niets heeft van laten merken tijdens het gehoor." (Administratief dossier, gehoorverslag d.d. 15.12.2016, pag. 45-46) Daarbij dient te worden onderstreept dat verzoekers raadsman nooit het woord 'kandidaat' gebruikt. Dit is een terminologie die eigen is aan de CGVS-ambtenaren. Meer nog, uit de context van de bemerkingen blijkt dat verzoekers raadsman de mentale toestand van verzoekende partij wenst aan te kaarten en erop wijst om rekening te houden, en dus ook de nodige vragen te stellen, aangaande zijn mentale toestand."*

Bovendien blijkt naar mening van verzoeker uit het gehoorverslag duidelijk dat hij mentale problemen kent. Uit datzelfde gehoorverslag blijkt bovendien dat er enkel à charge werd geïnterviewd en dat op geen enkel ogenblik gedurende het gehoor gevraagd werd aan verzoeker of hij zich al dan niet goed voelde en/of in staat was om het interview af te leggen, hetgeen nochtans belangrijk is daar hij tijdens het gehoor een zak medicijnen bij zich had en voorlegde aan de protection officer. Verzoeker betreurt voorts dat de protection officer ten onrechte van mening is dat zijn verklaring over de reden waarom hij naar Frankrijk wilde gaan onjuist zou zijn, nu duidelijk blijkt dat hij uit overmacht naar daar wilde gaan om de nodige materiële bijstand te verkrijgen. Dat de commissaris-generaal bovendien oordeelt dat verzoeker hierover dingen wil verbergen, kan verzoeker evenmin volgen. Hij stelt voorts vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat het feit dat hij geen asiel aanvraag in Griekenland de geloofwaardigheid voor zijn vrees voor vervolging of ernstige schade ondermijnt, doch dat hierbij werd voorbijgegaan aan het feit dat bijna alle asielzoekers Griekenland, omwille van de onmenselijke omstandigheden, links laten liggen.

Verzoeker stelt tevens vast dat de behandelende ambtenaar geen rekening hield met zijn profiel waar deze allerm minst begrip toont voor het feit dat verzoeker niet alle vragen meteen begrijpt en laakt bovendien dat hieruit wordt besloten dat hij het interview zou rekken.

Hij betreurt tevens dat, hoewel hij nuttige informatie heeft gegeven aangaande de parken in Afsaria, de behandelende ambtenaar stelt dat het niet geloofwaardig is en herhaalt dat verzoekers geloofwaardigheid ondermijnd zou zijn, zonder evenwel geldige motieven aan te voeren. Verzoeker stelt in dit verband nog vast dat: *"Het is tevens zeer vreemd dat de ambtenaar aanneemt dat verzoeker niet echt veel kan vertellen over de verblijfsvergunning die hij had in Iran. Merk op dat dit geen vraag is, maar een profetische vaststelling: [...] (gehoorverslag, p. 36)"*

Verzoeker verwerpt tevens de kritiek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd over de reden waarom hij na het indienen van zijn eerste asielaanvraag in België naar Frankrijk vertrok. Hij meent dat hij wel degelijk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en dat de reden waarom hij naar Frankrijk vertrok bovendien irrelevant is nu de Dienst Vreemdelingenzaken zijn dossier heeft aanvaard en dit heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter behandeling. Ook de stelling dat hij bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd in verband met zijn identiteit en profiel kan verzoeker allerm minst bijtreden. Het feit dat hij omwille van emotionele redenen de naam van zijn echtgenote heeft opgegeven kan hem, gezien zijn mentale toestand, niet kwalijk worden genomen,

aldus verzoeker. Hij wijst er in dit verband nog op dat hij diezelfde naam, A., zowel in Hongarije als in Frankrijk heeft gehanteerd en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de nodige toelichtingen heeft gegeven. Dat zijn kennis met betrekking tot de plaats waar hij is opgegroeid, met name Mazar-e-Sharif, erg beperkt is, kan naar mening van verzoeker verschoond worden vermits hij reeds meer dan 20 jaar Afghanistan verlaten heeft en lang buiten Afghanistan gewoond heeft in precare omstandigheden. In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat zijn verklaringen als Afgaanse vluchteling in Iran niet overtuigen, stelt verzoeker nogmaals vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe noopte om een bijkomend gehoor te organiseren.

Verder benadrukt verzoeker dat zijn psychologische toestand een invloed kan hebben op de weergave van zijn asielrelaas en zijn geheugen. Hierop besluit hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening diende te houden met zijn persoonlijke omstandigheden en in het bijzonder zijn kwetsbaar profiel, waartoe hij nog verwijst naar artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 23, § 1 van het Verslag van de Koning bij het koninklijk besluit tot vaststelling van de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en UNHCR "*Beyond Proof – Credibility Assessments in EU Asylum Systems*". Verzoeker wijst tevens op informatie waaruit blijkt dat depressie en posttraumatisch stresssyndroom vaak voorkomend zijn bij personen die slachtoffer waren van een traumatische gebeurtenis zoals arrestatie, verkrachting, foltering of fysiek geweld en vervolgt dat, hoewel hij niet wenst zijn psychische toestand te analyseren noch hiertoe bekwaam is, hij wel wenst op te merken dat een continue blootstelling aan traumatische verhalen en uitgebreide uiteenzettingen in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de indruk kan wekken dat hij geen problemen ondervindt, terwijl de realiteit anders is. Dit kan, naar mening van verzoeker, een nefaste impact hebben op het besluitvormingsproces.

Tevens meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet onkundig kan verklaren met betrekking tot het Iraanse vluchtelingenbeleid, waartoe hij citeert uit diverse rapporten.

Tot slot stelt verzoeker dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat zijn familie tijdens het regime van Dr. Najibullah Afghanistan heeft verlaten, net zoals vele andere gezinnen en verzoekers verklaringen omtrent de redenen van hun vlucht naar Iran dan ook voldoende moeten worden geacht. Daarnaast merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal niet betwist dat A. R. zijn broer is, doch enkel aanvoert dat diens broer andere asielmotieven inroept. Verzoeker stelt evenwel vast dat er geen enkel stuk in het administratief is opgenomen dienaangaande.

Verzoeker besluit als volgt:

"Uit al het voorgaande kunnen we besluiten dat het om te beginnen onzorgvuldig is om geen bijkomend gehoor te organiseren. Er werden ten onrechte geen onderzoeksdaten gesteld met betrekking tot de voorgebrachte documenten. Het is aangetoond dat de verwerende partij de medewerkingsplicht heeft geschonden. Hierbij dient te worden bemerkt dat verzoeker in het kader van zijn asielprocedure zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Hij toont duidelijk aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Door zijn vrees niet te onderzoeken en door verzoeker het statuut van vluchteling, of in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, artikel 57/7bis en artikel 57/7ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel,

De verwerende partij diende rekening te houden met het (aangetoond) kwetsbaar profiel van verzoeker. Door hieraan voorbij te gaan, schendt ze het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het redelijkheidsbeginsel en haar verplichting tot motivering.

Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers herkomst/vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoekende partij het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat de verwerende partij een schending begaat van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen."

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt volgende nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift: een schrijven van zijn raadsman dd. 7 oktober 2015 (stuk 2), een schrijven van zijn raadsman dd. 1 februari 2016 (stuk 3), een kopie van verzoekers Iraanse verblijfsvergunning (stuk 4), een vertaling van verzoekers Iraanse verblijfsvergunning (stuk 5), het rapport "*Unwelcome Guests, Iran's Violation of Afghan Refugee and Migration Rights*", van Human Rights Watch van 2013 (stuk 6), het artikel "*Iran: Hait Mass Déportation of Afghans*" van Human Rights Watch (stuk 7) en het artikel "*Iran: Afghan Refugees and Migrants Face Abuse*" van Human Rights Watch (stuk 8).

Ter terechtzitting legt verzoekende partij samen met een aanvullende nota nog volgende nieuwe stukken neer: Iraanse verblijfsvergunningskaart, vergezeld van een beëdigde vertaling.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De Raad stelt voorst vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve niet ontvankelijk is.

In de mate verzoeker artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet geschonden acht, benadrukt de Raad dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De inhoud ervan wordt evenwel grotendeels hernomen door het nieuwe artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

De verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures gelden, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling

verplicht de Commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Het middel kan derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.3.2.2. Verzoeker kwam voor een eerste maal het Rijk binnen op 30 september 2014 en heeft zich op 2 oktober 2014 een eerste maal vluchteling verklaard. Aangezien verzoeker zich niet kwam aanmelden voor het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 november 2014 werd hij geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Op 25 maart 2015 vroeg verzoeker asiel aan in Frankrijk. Volgens zijn eigen verklaringen keerde hij evenwel na enkele dagen terug naar België waar hij een tweede maal asiel aanvraag op 28 juli 2015.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag beroept op een vrees te worden gedood door de mujaheddin.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de reden waarom hij na het indienen van zijn eerste asielaanvraag in België naar Frankrijk vertrok en hij bovendien geen antwoord kan of wil geven op de vraag hoelang hij al terug in België was toen hij voor een tweede keer asiel aanvraag; (ii) verzoeker niet-aannemelijke tot zelfs bedrieglijke verklaringen aflegt in verband met zijn identiteit en profiel en zodoende geen zicht geeft op zijn werkelijke identiteit en herkomst; (iii) verzoekers kennis van de plaats waar hij is opgegroeid en tot de leeftijd van 21 jaar heeft gewoond (Mazar-e-Sharif) erg beperkt is en ook zijn verklaringen omtrent het dagelijks leven aldaar niet overtuigend of zelfs tegenstrijdig zijn; (iv) verzoekers verklaringen omtrent zijn leven als Afghaans vluchteling in Iran niet overtuigen en zijn kennis van de Afghaanse gemeenschap in Iran dermate beperkt zijn dat zij verder de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Iran ondermijnen; (v) verzoeker nauwelijks iets kan vertellen over de reden waarom hij samen met zijn familie Afghanistan precies ontvlucht is en bovendien weinig overtuigende tot zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt, (vi) de vaststelling dat verzoeker twee à drie jaar in Griekenland heeft verbleven zonder er asiel aan te vragen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en (vii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 1 februari 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers in het kader van huidig asielaanvraag geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de

bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan en zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, zodat evenmin geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven die zich daar zouden hebben voorgedaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanbod, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.4.1. Immers, in zoverre verzoeker hekelt dat hij slechts eenmaal gehoord werd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn medewerkingsplicht heeft geschonden door hem geen tweede maal op te roepen voor gehoor, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker nalaat om *in concreto* aan te tonen op welke wijze het organiseren van een tweede gehoor van invloed zou kunnen zijn geweest op de motivering van de bestreden beslissing. Voorts dient vastgesteld dat er geen verplichting bestaat om verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een tweede maal ten gronde te horen. Artikel 6, §1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 stipuleert immers slechts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde de asielzoeker minstens eenmaal oproept voor gehoor. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt derhalve over een discretionaire bevoegdheid om een tweede gehoor te organiseren indien hij dit nodig acht om nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging.

Waar verzoeker voorts nog meent dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) geschonden is door het gebrek aan organisatie van een tweede gehoor dient gewezen op wat volgt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237,

punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming inzake de subsidiaire beschermingsstatus hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich in hoofdzaak beperkt tot het betoog dat hij een tweede maal diende gehoord te worden en dat hij verder geen valabele elementen bijbrengt die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Inzake verzoekers betoog dat de *protection officer* de opmerkingen van zijn advocaat niet volledig en niet correct werden genoteerd, merkt de Raad op dat de afgevaardigd ambtenaar er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de asielzoeker of de opmerkingen van zijn advocaat onjuist zouden worden weergegeven. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker of zijn raadsman in onderhavig verzoekschrift en tot op heden geen bijkomende elementen aanvoeren ter ondersteuning van zijn asielaanvraag.

Dat de *protection officer* verzoeker heeft gewezen op ongeloofwaardige elementen en vreemde verklaringen is op zich geen reden om enige vooringenomenheid aan te tonen. Ook de vaststelling dat gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalde kritische vragen werden gesteld teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas betekent allerm minst dat er sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid in hoofde van de *protection officer*. Het is immers precies de taak van de betrokken ambtenaar om de geloofwaardigheid na te gaan van het asielrelaas dat door verzoeker die een asielaanvraag heeft ingediend te berde wordt gebracht. Bovendien werd verzoeker tijdens het gehoor reeds in de gelegenheid gesteld zich te verantwoorden voor eventuele onsamenhangende en ongeloofwaardige verklaringen, zodat niet valt in te zien hoe dit hem op enigerlei wijze zou hebben geschaad. Verzoeker laat dan ook na om concrete gegevens bij te brengen waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enige gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Voorts benadrukt de Raad dat ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing van de kandidaat-vluchteling.

2.3.2.4.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op goede gronden dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan en zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran.

Zo treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze pertinent overweegt dat verzoekers inconsistente verklaringen omtrent de reden dat hij na het indienen van zijn eerste asielaanvraag in België naar Frankrijk vertrok en de vaststelling dat hij daar onder een andere identiteit asiel aanvroeg afbreuk doen aan zijn algemene geloofwaardigheid. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen: **“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u inconsistente verklaringen aflegt over de reden waarom u na het indienen van uw eerste asielaanvraag in België naar Frankrijk vertrok. Zo vertelde u niet de waarheid op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wanneer u er dd. 24 augustus 2015 verklaarde België nooit verlaten te hebben. Nochtans had de DVZ van de Franse autoriteiten vernomen dat u op 25 maart 2015 asiel had**

aangevraagd in Frankrijk. Daarnaast legt u bevreemdende en vage verklaringen af over waarom u juist in Frankrijk asiel gaan aanvragen was onder een andere identiteit. Wanneer u de vraag wordt gesteld waarom u asiel hebt aangevraagd in Frankrijk onder een andere identiteit, verklaart u dat een man A. u geld en kleren beloofde te geven. Deze man zou u ook gevraagd hebben asiel aan te vragen onder een andere naam en identiteit. U werd hierna gewezen op het bevreemdende karakter van deze verklaring, waarop u antwoordt dat deze persoon u dit zei en u ook zei wat u moest vertellen aangezien u Frankrijk niet goed kende. Wanneer u wordt gevraagd welk antwoord u kreeg van de Franse asieliinstanties verklaart u eerst vaagweg dat u het niet weet omdat u hen niet verstond aangezien ze Frans spraken. Er kan echter aangenomen worden dat er een tolk aanwezig was bij uw asielaanvraag en u werd hier dan ook mee geconfronteerd. Als reactie hierop geeft u toe dat er een vertaler aanwezig was, maar u beweert dat deze u niets vertelde. U werd nogmaals gevraagd welk antwoord u kreeg van de Franse instanties, maar u blijft bij uw verklaring dat zij u niets zeiden (CGVS, p.6-7). Dit is duidelijk tegenstrijdig met uw verklaring op de DVZ, waar u beweert 3 à 4 dagen in Frankrijk te hebben verbleven (DVZ Dublin-gehoor 24/08/2015, p.2). Bovendien kan of wil u geen antwoord geven op de vraag hoelang u al terug in België was, toen u uw tweede asielaanvraag indiende (CGVS, p.7-8). U werd er dan ook op gewezen dat uw verklaringen in verband met uw asielaanvraag in Frankrijk onder een andere identiteit bevreemdend zijn en dat het lijkt alsof u hieromtrent zaken probeert te verbergen. U werd aangespoord om tijdens de rest van het interview de waarheid te vertellen (CGVS, p.8). Zoals hieronder geargumenteed deed u dit echter niet.

Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal werd ook opgemerkt dat u regelmatig vragen herhaalde en ontweek. Dit doet vermoeden dat u op deze manier het interview probeerde te rekken. U werd de vraag gesteld dit niet meer te doen aangezien u een plicht tot medewerking hebt. Als reactie hierop verklaart u het interview niet te willen rekken. U verklaart het interview op dat moment al te willen stopzetten indien de ambtenaar dit zou wensen en presenteert een aantal documenten (CGVS, p.22)."

In zoverre verzoeker aanvoert dat het merkwaardig is dat de *protection officer* van mening is dat hij een vreemd verhaal zou ophangen met betrekking tot de reden waarom hij naar Frankrijk ging, nu het duidelijk is dat hij uit overmacht naar daar trok teneinde materiële hulp te verkrijgen en de *protection officer* zonder geldige reden oordeelt dat verzoeker "hierover dingen" wil verbergen, komt hij in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Met het betoog dat de reden dat hij naar Frankrijk vertrok niet langer relevant is vermits de Dienst Vreemdelingenzaken zijn dossier heeft aanvaard, slaagt verzoeker er evenmin in een valabele verklaring bij te brengen voor de vastgestelde inconsistenties. Ook de geloofwaardigheid van de reisweg, *in casu* na zijn eerste asielaanvraag, kan immers worden aanvaard als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asieliinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

Voorts kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige en zelfs bedrieglijke verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit en profiel, waardoor hij geen zicht biedt om zijn werkelijke identiteit en herkomst.

Verzoeker bedient zich gedurende de verschillende asielaanvragen immers van verschillende namen, zonder hiervoor een valabele verklaring te kunnen bijbrengen, zodat slechts kan worden vastgesteld dat hij geen zicht biedt op zijn reële identiteit. Zo geeft hij aanvankelijk in België aan H. G. S. te heten (administratief dossier, verklaringen DVZ van 28 oktober 2014, p. 4), daar waar hij later in Frankrijk verklaart A. G. S. te heten (administratief dossier, DVZ Dublin-gehoor van 24 augustus 2015, p. 2) en dit ook herhaalt in het kader van zijn tweede asielaanvraag in België (administratief dossier, stuk 6, p. 4). Gevraagd naar de reden waarom verzoeker eerst voorhiel H. G. S. te heten, antwoordt hij: "*Mijn laatste naam is A.. En hierover is een grote discussie. (...) Ik hou heel veel van mijn vrouw en daarom vergeet ik haar naam en laatste naam niet. En dat is de reden waarom ik de naam H. zei want dit is de laatste naam van mijn vrouw, H..*" (administratief dossier, stuk 6, p. 4), hetgeen hij ook herhaalt in onderhavig verzoekschrift. De Raad merkt evenwel op dat dit verweer haaks staat op verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 oktober 2014 waarin hij aangeeft dat de familienaam van zijn partner S. luidt (p. 6, vraag 15b). Geconfronteerd met deze vaststelling beperkt verzoeker zich louter tot het stellen dat hij dit niet begrijpt en dat hij vermoedt dat de vertaler een fout maakte, hetgeen evenwel een blote bewering van zijnentwege uitmaakt die niet de minste steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker slaagt er aldus niet in een aannemelijke uitleg te verschaffen omtrent het gebruik van de verschillende namen. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat verzoeker gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds verklaart dat zijn

achternaam A. luidt en verzoekt om een correctie van zijn naam naar A. G. S. (administratief dossier, stuk 6, p. 4 en 10), doch anderzijds aangeeft dat hij in het kader van zijn asielaanvraag in Frankrijk – waarbij hij eveneens gebruik maakte van de naam A. G. S. – op aanraden van een vriend een andere naam en identiteit opgaf (administratief dossier, stuk 6, p. 7). Door bovendien in onderhavig verzoekschrift te betogen dat hij in Frankrijk en in Hongarije steeds dezelfde naam A. heeft gebruikt en dit geenszins bedrieglijke verklaringen betreffen, bedient hij zich wederom van een andere versie van de feiten, zodat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder wordt ondermijnd. Dit alles leidt ertoe te besluiten dat verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Van een asielzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel-) instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat en uit de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat A. R. zijn broer is, gaat hij volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waaruit het tegendeel blijkt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dienaangaande op goede gronden: *“Er moet ook opgemerkt worden dat u bij uw eerste asielaanvraag geen melding maakt van familieleden woonachtig in België (Verklaring DVZ 28/10/2014, p.9 vraag 20). Bij uw tweede asielaanvraag vermeldt u opeens dat u in België een broer hebt met de Belgische nationaliteit, genaamd A. R.. U vermeldt er bij dat u deze broer bij uw eerste asielaanvraag niet had vermeld (DVZ Vragenlijst 11/03/2016, vraag 7). Dat u deze broer niet vermeldt bij uw eerste asielaanvraag plaats ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van uw beweerde familieband en identiteit, zeker aangezien u sinds die periode van naam bent veranderd.”*

Voorts considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent dat verzoeker zijn profiel als alleenstaande en ongeschoolde man niet aannemelijk maakt, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *“Tevens maakte u uw profiel van alleenstaande man waarvan zijn vrouw en kinderen stierven bij de overtocht van Turkije naar Griekenland niet aannemelijk. Zo verklaart u in 2016 op het Commissariaat-generaal dat uw vrouw en kinderen verdronken toen jullie samen een rubberboot namen van Turkije naar Griekenland. U vertelt dit op een erg emotionele manier en u huilt en roept zelfs. U verklaart hoe u persoonlijk uw vrouw en zoon zag zinken onder het water. U verklaart in het ziekenhuis in Griekenland beseft te hebben dat uw vrouw en kinderen gestorven waren. Het is echter bevreemdend dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. In 2014 had u namelijk niets over de dood van uw vrouw en kinderen vermeld op de DVZ. U vermeldde toen enkel dat u hen was kwijt geraakt in Turkije en dat u ze daarom nog moest zoeken in België. Dit toont dan ook duidelijk aan dat u op dat moment niet kan gedacht hebben dat uw vrouw en kinderen dood waren. Bovendien verklaart u in 2014 dat uw vrouw en kinderen al voor u waren vertrokken met een smokkelaar in een kleine boot. U beweerde toen dus dat jullie niet in dezelfde boot zaten. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd stopt u plots met huilen. U verklaart dat u dit niet zei en dat u op het Commissariaat-generaal de waarheid zegt, hetgeen niet overtuigt. U werd er tevens op gewezen dat uw tegenstrijdige verklaringen over dergelijke zwaarwichtige onderwerpen uw algemene geloofwaardigheid aantasten. Hierop reageert u niet (CGVS, p.19-21). Eerder tijdens het interview had u trouwens al een verspreking gemaakt die op dat moment al een mogelijke aanwijzing kon zijn dat uw verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig waren. Zo verklaart u eerst met uw vrouw en zoon aangekomen te zijn in Griekenland, om zich daarna te excuseren en te verklaren dat jullie samen aankwamen in Turkije (CGVS, p.19). Er kan daarnaast ook in ernstige mate getwijfeld worden aan uw profiel van ongeschoolde. Zo verklaart u aanvankelijk helemaal geen onderwijs te hebben genoten (CGVS, p.22-23). U verklaart wel dat uw vader universitaire studies heeft gedaan. U werd dan ook gevraagd waarom een persoon die zo hoog opgeleid is zijn zoon niet naar school zou sturen en hem zelfs helemaal niets van opleiding zou geven. Dan verklaart u plots dat uw vader u wel naar school stuurde, maar dat u geen schooljongen was. U werd dan ook gevraagd waarom u dit niet eerder zei. Hierop antwoordt u vaagweg dat u niet opgeleid bent (CGVS, p.40-41).”* Deze vaststellingen en overwegingen worden in onderhavig verzoekschrift geenszins op concrete wijze weerlegd nu verzoeker zich louter beperkt tot het volharden in zijn asielrelaas en het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekers niet aannemelijke en zelfs tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn werk en zijn religie ondermijnen verder zijn algemene geloofwaardigheid. Zo verklaart hij enerzijds op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zowel in Afghanistan als in Iran gewerkt heeft als elektricien (administratief dossier, verklaring DVZ 28 oktober 2014, p. 4), daar waar hij zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een heel andere verklaring bedient

en aangeeft dat hij in Iran heeft gewerkt in de logistieke sector en als metselaar (administratief dossier, stuk 6, p. 25-27). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beperkt verzoeker zich tot volgende uitleg: *"Als het in Afghanistan was is het correct. Want daar deed ik electicien werk. In Iran geven ze ons dat niet omdat we Afghanen zijn."* (administratief dossier, stuk 6, p. 26), hetgeen allerm minst beschouwd kan worden als een nuttige verschoning om de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen. Ook verzoekers verklaringen omtrent zijn voorgehouden werk in Iran zijn allerm minst aannemelijk. Van iemand die gedurende tien jaar als transporteur van goederen naar internetwinkels gewerkt zou hebben, kan immers verwacht worden dat hij meer dan twee internetwinkels kan benoemen die hij bezocht in het licht van het distribueren van goederen. De vaststelling dat verzoeker slechts twee internetwinkels kan aanduiden (administratief dossier, stuk 6, p. 27) ondermijnt aldus de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn werk in Iran.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat, zo enig geloof gehecht zou worden aan verzoekers (bloed)verwantschap met A. R. – *quod non* –, verzoeker verklaart Tadzjiek te zijn van origine (administratief dossier, stuk 6, p. 9), daar waar zijn voorgehouden broer A. R. bij zijn asielaanvraag beweerde te behoren tot de Hazara bevolkingsgroep (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 9).

Tevens treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze vaststelt dat verzoekers manifest gebrek aan kennis over zijn regio van herkomst en zijn ondoorleefde en zelfs tegenstrijdige verklaringen omtrent het dagelijks leven aldaar doen besluiten dat het niet aannemelijk is dat verzoeker gedurende 21 jaar in de stad Mazar-e-Sharif zou hebben gewoond. Waar verzoeker in dit verband aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbijgaat aan het feit dat hij meer dan twintig jaar geleden Afghanistan heeft verlaten en lang buiten Afghanistan heeft gewoond in precaire omstandigheden, slaagt hij er allerm minst in het vastgestelde manifeste gebrek aan kennis in zijn hoofde te verschonen of uit te klaren. De Raad benadrukt dat het tijdsverloop niet kan verklaren dat verzoeker niet langer op de hoogte zou zijn van zaken die tot zijn dagdagelijkse leefomgeving behoorden en dat wel degelijk van verzoeker verwacht mag worden dat hij eenvoudige vragen hieromtrent kan beantwoorden, zoals onder meer de straat waarin hij gewoond heeft, de situering van zijn huis in die straat, het netwerk dat hij in Mazar-e-Sharif onderhield en de activiteiten die hij uitoefende in zijn vrije tijd aldaar. De in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis met betrekking tot zijn regio van herkomst zijn apert en betreffen geenszins details doch hebben betrekking op zijn onmiddellijk leefomgeving. Verzoekers onwetendheid in dit verband kan dan ook niet worden verklaard door het loutere tijdsverloop sinds zijn vertrek uit Afghanistan. De vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt en geacht als zijnde hier hernomen.

Bovendien kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan gevolgd worden waar deze dienaangaande op goede gronden overweegt: *"Zo wist u niet te zeggen in welk jaar u juist gevlucht bent van Afghanistan naar Iran. U kan enkel zeggen dat dit na de val van president Najibullah was. Bovendien legt u ook hierover tegenstrijdige verklaringen af. In 2014 verklaart u op de DVZ vertrokken te zijn naar Iran in het jaar 2002 (komt overeen met de periode 1380/1381 volgens de Afghaanse kalender). Dit is duidelijk tegenstrijdig met uw bewering na de val van president Najibullah naar Iran te zijn gegaan. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt viel de regering van president Najibullah namelijk in het jaar 1992 (Gregoriaanse kalender). U werd op het Commissariaat-generaal dan ook gevraagd waarom u in 2014 op de DVZ had verklaard in het jaar 2002 naar Iran te zijn verhuisd. Hierop kan u enkel antwoorden dat u het niet weet (CGVS, p.14).*

U beweert daarnaast in Iran op drie verschillende plaatsen te hebben gewoond. Wanneer hierop wordt doorgevraagd blijkt echter dat u bijna niets kan vertellen over deze plaatsen. Zo verklaart u ten eerste in Shahraki Koraban te hebben gewoond. Wanneer u wordt gevraagd te beschrijven waar u precies woonde moet u echter het antwoord schuldig blijven. Nochtans werd de vraag u op drie verschillende manieren gesteld. Ten tweede verklaart u gewoond te hebben in de buurt of het gehucht Mushuria. Terug kan u niet uitleggen waar u juist woonde in deze buurt. U verklaart dat er veel Afghanen woonden, maar wanneer u wordt gevraagd voorbeelden te geven van Afghaanse mensen die u er goed kende kan u hier niet op antwoorden. Ten derde beweert u gewoond te hebben in plaats genaamd Afsaria. U kan heel kort uitleggen waar u juist woonde in de buurt, maar wanneer u wordt gevraagd naar uw netwerk aldaar legt u terug opmerkelijke verklaringen af. Terug kan u geen voorbeelden geven van Afghaanse mensen die u er kende. Nochtans beweert u dat deze mensen er wel waren. U verklaart vaagweg dat u andere Afghanen zag op de weg en hen passeerde, maar dat jullie elkaar niet zagen. Dat u niets kan vertellen over andere Afghaanse mensen in de plaatsen waar u beweert gewoond te hebben in Iran – terwijl u beweert dat er wel degelijk Afghanen woonden –

ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Er mag logischerwijze vanuit gegaan worden dat u als Afghaans vluchteling contact zou gehad hebben binnen de eigen gemeenschap en het feit dat u niets kan vertellen over andere Afghanen in Iran ondermijnt dan ook volledig de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf daar. Ook het feit dat u niet kan beschrijven waar u woonde in Shahraki Koraban en Shahrak Mushuria en maar heel vaag kan beschrijven waar u woonde in Afsaria, ondermijnt verder in ernstige mate uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. (CGVS, p.15-19).

Ook over uw leven in Afsaria in Iran legt u vage en ondoorleefde verklaringen af. U werd de vraag gesteld te vertellen over uw leven in Afsaria in Iran en te vertellen over wat u er deed in uw vrije tijd. Als antwoord hierop verklaart u met een vriend soms naar een plaats gegaan te zijn. U werd dan ook gevraagd welke plaats. Als antwoord hierop verklaart u soms dingen te zijn gaan bezichtigen, zoals een park en een plaats om een picknick te houden. U werd dan ook gevraagd voorbeelden te geven van dergelijke plaatsen die u bezocht in Afsaria. Hierop antwoordt u eerst nogmaals vaagweg dat jullie naar een park op plaats gingen. U werd dan ook nogmaals de vraag gesteld welke plaats of park. Hierop antwoordt u vaagweg het park van Khoraban (de eerste plaats waar u zou gewoond hebben in Iran) of het park van Afsaria (de derde plaats waar u zou gewoond hebben in Iran). U werd dan ook verzocht voorbeelden te geven van parken en andere plaatsen in Afsaria die u bezocht. Hierop antwoordt u dat deze allemaal park van Afsaria werden genoemd. Dit is niet geloofwaardig uiteraard en dit ondermijnt de geloofwaardigheid van het feit dat u in Afsaria in Iran zou hebben gewoond. U werd hier dan ook met geconfronteerd. Hierop antwoordt u dat u het niet weet. U kan daarna enkel nog de namen geven van twee plaatsen die volgens u buiten Teheran liggen. Aangezien u de vraag werd gesteld plaatsen en parken op te noemen die u bezochte in Afsaria, was dit uiteraard de vraag niet en u werd hier dan ook op gewezen (CGVS, p.30).

U wist bovendien ook niet te zeggen wie nu juist de Afghaanse gemeenschap in Iran vertegenwoordigde waar u woonde. U verklaart niet gezien te hebben of de Afghanen er een vertegenwoordiger hadden. U kende bovendien geen enkele Afghaanse culturele vereniging in Iran en herinnert u geen enkel concreet incident dat in Teheran zou gebeurd zijn toen u er woonde. U kon enkel vaagweg zeggen dat de politie ooit uw neus heeft gebroken. Uiteraard kan u uw neus overal ter wereld gebroken hebben (CGVS, p.44). Bovendien zijn er volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt in de periode dat u in Teheran woonde een aantal belangrijke incidenten gebeurd. In juni 2007 waren er rellen in Teheran nadat de overheid had beslist om de benzine te rantsoeneren. Hierbij werden benzinstations en overheidsbanken in brand gestoken. In juni 2009 kwamen honderdduizenden mensen op straat om te protesteren tegen de verkiezingsuitslagen. De Iraanse ordediensten traden hier heel hardhandig tegen op. Er vielen een aanzienlijk aantal doden en een groot aantal gewonden. In november 2011 werd de Britse ambassade in Teheran bestormd nadat het Verenigd Koninkrijk nieuwe sancties tegen Iran had aangekondigd. In oktober 2012 waren er ook belangrijke protesten nadat de waarde van de Iraanse munteenheid kelderde. Dat u geen enkel belangrijk incident kan geven dat in Teheran gebeurd is in de periode dat u er zou gewoond hebben, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf daar. Samen met bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling op deze manier volledig ondermijnd."

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk nuttige informatie geeft aangaande de parken in Afsaria en de behandelende ambtenaar zich louter beperkt tot de stelling dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn zonder evenwel geldige motieven op te nemen, gaat verzoeker voorbij aan voormelde, pertinente motivering van de bestreden beslissing waaruit het tegendeel blijkt.

Ook met de thans neergelegde Iraanse verblijfsvergunningskaart waaruit zou blijken dat verzoeker als Afghaan tot 4 mei 2011 het recht heeft om in Teheran te leven, slaagt verzoeker er allerm minst in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling te herstellen. De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Daarnaast dient opgemerkt dat de neergelegde Iraanse verblijfsvergunning *prima facie* een geplastificeerde kleurenkopie lijkt te betreffen, vermits ook verzoekers foto louter afgedrukt blijkt te zijn.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij zeer emotioneel was en op gegeven momenten niet in staat lijkt te zijn om afdoende verklaringen af te leggen, dat zijn psychologische toestand een invloed kan hebben op de weergave van zijn asielrelaas en zijn geheugen en opmerkt dat een continue blootstelling aan traumatische verhalen en uitgebreide uiteenzettingen in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de indruk kan wekken dat hij geen problemen ondervindt terwijl de realiteit anders is, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Verzoeker beperkt zich te dezen immers tot blote beweringen en brengt geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij aan

geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Het loutere feit dat verzoeker tijdens het gehoor – en ook in onderhavig verzoekschrift – verklaart dat hij mentale instabiliteit heeft, dat hij medicatie neemt die hij gedurende het gehoor ook op tafel legde, dat hij huilde en riep gedurende zijn gehoor doet hieraan geen afbreuk, aangezien dit geenszins enig objectief bewijst vormt van medische problemen. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker zijn mentale instabiliteit gedurende het ganse gehoor koppelt aan het feit dat hij getuige was van het overlijden van zijn vrouw en kinderen. Nochtans is hoger reeds komen vast te staan dat verzoeker zijn profiel als alleenstaande man die zijn vrouw en kinderen zag sterven bij de overtocht van Turkije naar Griekenland niet aannemelijk maakt. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker zich slechts lijkt te verschuilen achter zijn mentale problemen wanneer hij het antwoord op een vraag niet kan of wil geven (administratief dossier, stuk 6, p. 11, 19-21).

In zoverre verzoeker nog op algemene wijze aanvoert dat uit verschillende informatiebronnen blijkt dat depressie en posttraumatisch stresssyndroom vaak voorkomend zijn bij personen die slachtoffer waren van een traumatische gebeurtenis zoals arrestatie, verkrachting, foltering of fysiek geweld en dat de prevalentiegraad van depressie en posttraumatisch stresssyndroom zeer hoog is, dient opgemerkt dat de loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker hier zelf aan zou lijden noch dat hij het slachtoffer zou zijn geweest van een traumatische gebeurtenis.

Aangezien om het geheel van voormelde redenen aan verzoekers verklaringen als zou hij als Afghaans vluchteling in Iran hebben geleefd geen enkel geloof kan worden gehecht, is elke verwijzing in het verzoekschrift naar artikelen en algemene rapporten die handelen over het Iraans vluchtelingenbeleid en de positie van Afghaanse vluchtelingen in Iran niet dienstig.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoeker ongeloofwaardige en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de reden waarom zijn familie uit Afghanistan is gevlucht, hetgeen verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondergraaft. Zo kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het vrije asielrelaas, waarbij uitdrukkelijk wordt gevraagd om zo chronologisch en gedetailleerd mogelijk alle persoonlijke redenen weer te geven waarom hij Afghanistan heeft verlaten, niet verder komt dan volgende verklaring: *“(AZ geeft document af) In Afghanistan werkte mijn vader in een Hezb (politieke partij zegt **tolk**). Tijdens de heerschappij van Najib vroegen ze mensen om hard te werken. En dan om lid te worden van de Hezb. En mijn vader werd lid. Wanneer de Mujahideen u vingen dan sneden ze u in stukken. Ok, vertel me meer? Na de val van Najib zijn we weg gevlucht. We gingen naar Iran en we starten ons leven daar. Heeft u nog iets toe te voegen dat u misschien vergat? Nee.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 37-38), hetgeen bezwaarlijk getuigt van doorleefde verklaringen. Voorts kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgemerkt dat: *“U bezorgde het CGVS in verband met uw asielrelaas bovendien een lidkaart van een politieke partij van uw vader. Wanneer u wordt gevraagd hier iets over te vertellen kan u hierover helemaal niets vertellen naast het feit dat uw vader het kreeg tijdens de heerschappij van president Najibullah. Het document, dat dus voor 1992 zou moeten aangemaakt zijn, zag er bovendien splinternieuw uit. U werd hier dan ook met geconfronteerd, waarop u antwoordt dat jullie het goed verzorgden. Het is echter erg onwaarschijnlijk dat er zo weinig slijtage zou zitten op zo een oud document. Over het lidmaatschap van een politieke partij van uw vader kon u bovendien niets vertellen. Telkens wanneer u hiernaar werd gevraagd begon u te praten over het werk van uw vader. U had bovendien geen idee van welke politieke partij uw vader dan wel lid was geweest. Uw vader zou ook gestudeerd hebben aan de universiteit, maar u wist niet welke richting. U wist ook niet te vertellen met welke mujahedin groepering uw vader juist problemen kreeg. U verklaarde vaagweg dat mujahedin mujahedin zijn en als de mensen op de bergen gaan zijn het mujahideen. U legde ook bijzonder vage en ondoorleefde verklaringen af over een moment waarop de mujahideen zouden geprobeerd hebben uw vader te vermoorden. U zou op dat moment persoonlijk thuis aanwezig geweest zijn. Het enige dat u hierover kon zeggen is dat ze hem probeerden mee te nemen en zijn hoofd probeerden af te hakken, maar dat ze dat niet konden doen en dat uw vader daarna bij de regering ging, waarna jullie naar Hairatan gingen. U verklaart ook dat het een horror situatie was en dat iedereen aan het huilen was omdat ze uw vader probeerden te ontvoeren en doden. Wanneer u wordt gevraagd meer te vertellen moet u echter het antwoord schuldig blijven. U werd er dan ook op gewezen dat u hieromtrent weinig kan vertellen en dat u vage verklaringen aflegt. Bovendien werd u erop gewezen dat u toen al 21 jaar was. Als reactie verklaart u alles gezegd te hebben wat u zag. Dergelijke vage en ondoorleefde verklaringen ondermijnen echter volledig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien kwam uw broer A. R. in 2003 asiel aanvragen in België. U bevestigde dit op het CGVS door hem te herkennen op de foto in*

zijn dossier. Uw broer A. R. beweerde echter pas in 2003 uit Mazar-E-Sharif te zijn gevlucht. Uw broer verklaart daar gevlucht te zijn omdat hij de liefde had bedreven met een meisje zonder getrouwd te zijn, waarna hij problemen kreeg met zijn schoonfamilie. Uw broer vermeldde toen helemaal niets over dat uw familie het land uit zou moeten gevlucht zijn na de val van president Najibullah of dat uw familie in die periode problemen zou gekend hebben. Dit is dan ook duidelijk tegenstrijdig met uw verklaring dat uw familie na de afzetting van president Najibullah zou moeten gevlucht zijn naar Iran. U werd hier dan ook met geconfronteerd op het CGVS. Hierop kan u enkel antwoorden dat u niets te maken hebt met uw broer zijn zaak (CGVS, p.37-43). Toch is dit terug duidelijk tegenstrijdig en ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van zowel uw asielrelaas als uw recente herkomst.”

Verzoeker stelt dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat zijn familie tijdens het regime van Dr. Najibullah Afghanistan heeft verlaten en vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet onkundig kan verklaren over het feit dat destijds heel veel Afghanen het land hebben verlaten. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich te dezen beperkt tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een vrees voor vervolging, waarmee hij er echter niet in slaagt voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoeker meent dat er geen enkel stuk in het administratief dossier aanwezig is teneinde na te kunnen gaan wat zijn voorgehouden broer naar aanleiding van zijn asielrelaas heeft verklaard, merkt de Raad op dat de weigeringsbeslissing van de eerste asielaanvraag van verzoekers broer werd opgenomen in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’, stuk 9) en op basis hiervan genoegzaam kan worden vastgesteld dat A. R. in 2003 Afghanistan zou zijn ontvlucht omwille van voorgehouden problemen met de familie van een meisje met wie hij de liefde zou hebben bedreven, doch niet getrouwd zou zijn geweest. Door opnieuw aan te voeren dat verzoeker niet verantwoordelijk is voor de verklaringen van zijn broer destijds, beperkt hij zich tot het louter herhalen van persoonlijke vergoelijkungen, waarmee hij evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

2.3.2.4.3. Tevens getuigt verzoekers houding allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Zo kan immers worden vastgesteld dat verzoeker geenszins onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna een asielaanvraag heeft ingediend, vermits hij gedurende zijn verblijf van twee tot drie jaar in Griekenland heeft nagelaten om er asiel aan te vragen. Voorts dient te worden opgemerkt dat hoewel verzoeker voor een eerste maal asiel heeft aangevraagd in België op 2 oktober 2014, hij hiervan afstand deed door zich niet aan te bieden voor het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 november 2014, waarna hij naar Frankrijk trok om slechts op 28 juli 2015 een tweede keer asiel aan te vragen in België. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Met het verweer dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Griekenland omdat hij het land, net als bijna alle asielzoekers, links liet liggen omwille van onmenselijke omstandigheden, slaagt hij er allerminst in voorgaande appreciatie om te buigen. Daarbij dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker aangeeft ook via Servië en Hongarije naar België te zijn gereisd (administratief dossier, verklaringen DVZ, p. 13). Dat verzoeker zijn asielaanvraag pas drie jaar na zijn aankomst in Europa doorzet en bovendien verschillende jaren illegaal in Griekenland en vervolgens illegaal door Servië en Hongarije reisde waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd, toont naar het oordeel van de Raad aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoeker kan aldus allerminst gevolgd worden waar hij in onderhavig verzoekschrift schijnt voor te houden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich van een subjectieve beoordeling zou hebben bedient.

2.3.2.4.4. Waar verzoeker op verschillende plaatsen in onderhavig verzoekschrift verwijst naar zijn uiterst kwetsbaar profiel, dient te worden opgemerkt dat verzoeker – gelet op het voorgaande en gelet op de omstandige motivering van de bestreden beslissing – geen zicht geeft op zijn werkelijke identiteit, profiel, achtergrond en eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan en Iran, zodat hij aldus zijn (kwetsbaar) profiel allerminst aannemelijk maakt. Ook verzoekers beweerde ongeletterdheid en het trauma van het verlies van zijn familie werden niet aannemelijk geacht gelet op verzoekers incoherente, vage en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat geen

rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel, nu hij dit profiel allerminst aannemelijk maakt. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag hieraan geen afbreuk te doen, aangezien elke aanvraag individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, waar verzoeker *in casu* in gebreke is gebleven.

2.3.2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker – in tegenstelling tot hetgeen hij in onderhavig verzoekschrift lijkt te betogen – tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het (Afghaanse) militair paspoort. Zo verklaart hij bij zijn eerste asielaanvraag dat hij dit document bezit, maar dat het op dat ogenblik nog in Afghanistan ligt (administratief dossier, DVZ vragenlijst 28 oktober 2014, p. 11), daar waar verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag het document overlegt en verklaart dat hij het reeds bij zich had bij zijn aankomst in België in 2014 (administratief dossier, stuk 6, p. 5-6). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van de authenticiteit van dit document. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan verder relativeert.

Wat betreft de oude lidkaart van verzoekers vader van een politieke partij in Afghanistan kan dienstig worden verwezen naar hetgeen reeds hoger werd uiteengezet.

De Belgische identiteitskaart van verzoekers voorgehouden broer R. A. toont hoogstens diens identiteit aan, doch kan geenszins volstaan om verzoekers verwantschapsband met R. A. aan te tonen, noch kan het een bewijs vormen van de door verzoeker beweerde herkomst of vrees voor vervolging.

De door verzoeker voorgelegde foto's van zijn kinderen en vrouw vermogen evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent zijn herkomst en zijn profiel te herstellen. Uit de foto's kan geenszins worden opgemaakt waar en in welke omstandigheden ze werden genomen. Overigens kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze voorgelegd worden ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Aangaande het door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde Iraanse verblijfsdocumenten treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze overweegt: *"Bovendien dient opgemerkt te worden dat u bijna niets kan vertellen over uw Iraans verblijfsdocument. U kon enkel zeggen dat dat een blauwe kaart was. U kon niets vertellen over deze verblijfsvergunning en wat het verschil is tussen deze verblijfsvergunning en de andere verblijfsvergunningen in Iran. Bovendien wist u niet te zeggen wanneer u dit Iraans verblijfsdocument bemachtigde en waar in Iran u dit verblijfsdocument verkregen hebt (CGVS, p.35-37). Dit ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de bewijswaarde van dit document en op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de authenticiteit van uw andere documenten."* In zoverre verzoeker aanvoert dat er geen nuttige vragen werden gesteld door de *protection officer* met betrekking tot deze Iraanse verblijfskaarten, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo is het de Raad niet duidelijk waar het onnuttige karakter besloten ligt in vragen als *"Wat voor soort kaart is dit?"*, *"Heeft dit soort kaart ook nog een andere naam?"*, *"Wat voor verblijfsvergunning had u in Iran?"*, *"En vertel me eens over deze verblijfsvergunning. Wat is het verschil met andere soorten verblijfsvergunningen?"*, *"Wanneer bemachtigde u dit verblijfsdocument (Iraans)?"*, *"Waar in Iran bemachtigde u dit verblijfsdocument?"* en *"Moest dit soms verlengd worden?"*, vragen welke duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn en waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat verzoeker hierop een antwoord kan formuleren, *quod non in casu*. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus al gauw van mening zou zijn geweest dat verzoeker niet veel kan vertellen over de verblijfsvergunning die hij in Iran had, kan gelet op de uitgebreide vragen dan ook allerminst gevolgd worden. De Raad wijst er voorts op dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is. Dezelfde opmerkingen dringen zich op met betrekking tot de ter zitting neergelegde Iraanse verblijfsvergunningskaart, waartoe nog verwezen kan worden naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

Waar verzoeker onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (*M.M. tegen Ierland* C-277/11) en het arrest van het EHRM *M.A. v. Zwitserland* van 18 november 2014 aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht en betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende contact op te nemen met het UNHCR om de authenticiteit van de voorgelegde Iraanse verblijfskaarten na te gaan, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het contact opnemen met UNHCR. Ten overvloedige bemerkt de Raad dat de documenten geenszins UNHCR-documenten betreffen.

De talrijke documenten die verzoeker over de situatie (van Afghaanse vluchtelingen) in Iran aan zijn verzoekschrift voegde kunnen niet dienstig worden aangebracht, vermits hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekers voorgehouden verblijf in Iran als Afghaans vluchteling niet geloofwaardig is.

In zoverre verzoeker briefwisselingen van zijn advocaat ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, meer bepaald de Dublin-cel, voegt aan onderhavig verzoekschrift (stukken 2 en 3), benadrukt de Raad dat het onderhavig beroep gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en geenszins de vraag tot overname van verzoeker. Alwaar in deze briefwisseling nog wordt aangevoerd dat verzoeker ononderbroken verbleef in België sinds 2 oktober 2014, kan worden vastgesteld dat dit haaks staat op verzoekers verklaringen in het kader van de extra vragen voor Dublin waarin hij erkent België te hebben verlaten om in Frankrijk asiel aan te vragen (administratief dossier, stuk 16), hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

2.3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de

opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zoverre verzoeker nog artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Bengaals machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM aanvoert, hierbij verwijzend naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM *Jabari t. Turkije* van 11 juli 2000; EHRM *M.S.S. t. België en Griekenland* van 21 januari 2011; EHRM *Singh e.a. t. België* van 2 oktober 2012; EHRM *Mo.M. t. Frankrijk* van 18 april 2013; EHRM *K.K. t. Frankrijk* van 10 oktober 2013), wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

2.3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER